

De syv basuner

Ugens vers

"I de dage, da den syvende engel skal blæse og lade basunen lyde, er Guds hemmelighed fuldbyrdet, som han har forkyndt det for sine tjenere, profeterne" (Åb 10,7).

Introduktion

I scenen fra det femte segl så vi, at råbet fra Guds undertrykte folk udtrykker de trofastes råb til alle tider. Disse trofaste blev vist som sjæle under alteret, der råbte til Gud om retfærdighed og oprejsning med ordene: "Hvor længe, Herre?" (Åb 6,10). Stemmen fra himlen opfordrede dem til at vente; for dagen kommer, hvor Gud vil dømme. Åb 6,15-17 beskriver Jesu genkomst til jorden, hvor han bringer dom over dem, som påførte hans trofaste folk skade.

Scenen fra det femte segl repræsenterer Guds lidende folk ned igennem historien, fra Abel til det tidspunkt, hvor Gud til sidst vil dømme og hævne "sine tjeneres blod" (Åb 19,2). Guds forfulgte folk må stå fast og have tillid til, at Gud hører sit folks bønner.

Synet om de syv basuner viser, at Gud ned igennem historien allerede har grebet ind på vegne af sit undertrykte folk og har dømt dem, der skadede dem. Hensigten med de syv basuner er at forsikre Guds folk om, at himlen ikke er ligeglad med deres lidelser.

Ugens tekster

- Åb 8,1-13
- 4 Mos 10,8-10
- Ez 10,2
- Åb 10,1-11
- Dan 12,6-7
- Åb 11,1-13
- 3 Mos 16

De helliges bønner

Åb 8 åbner med et billede af syv engle, der står foran Gud, rede til at blæse i basunerne. Men før der blæses i basunerne, tilføjes der en anden scene. Dens hensigt er at forklare basunerens teologiske betydning.

Åb 8,3-4

Læs versene fra Åbenbaringsbogen. En jødisk bibelkommentar forklarer, at lammet under aftenofferet blev lagt på brændofferalteret og blodet hældt ud på alterets sokkel. En udnævnt præst bragte røgelseskarret af guld ind i templet og ofrede røgelse på guldalteret i Det hellige. Når han kom ud igen, kastede han røgelseskarret på jorden, hvilket skabte en høj lyd. I samme øjeblik blæste syv præster i deres basuner og markerede afslutningen på dagens tempeltjeneste.

Vi ser, hvordan sproget omkring aftenofferet bruges i Åb 8,3-5. Det er betydningsfuldt, at englen modtager røgelse ved guldalteret foran tronen (Åb 8,3). Røgelsen repræsenterer Guds folks bønner (Åb 5,8). Nu høres deres bønner af Gud.

Åb 8,3-5 giver os vigtige oplysninger om basunerne i Åbenbaringsbogen:

- a. De syv basuner er Guds dom over den oprørske menneskehed som svar på hans forfulgte folks bønner.
- b. Basunerne kommer efter Jesu død som offerlammet, og sker i rækkefølge efter hinanden ned igennem historien indtil Jesu genkomst (se Åb 11,15-18).

Åb 8,5
Ez 10,2

Hvordan belyser Ezekiels syn om ild, der bliver kastet ned over det frafaldne Jerusalem, hvad basunerne i Åbenbaringsbogen handler om?

Englen fylder karret med ild fra alteret og hælder den ud over jorden. Det er værd at bemærke, at ilden kommer fra det samme alter, hvor de helliges bønner blev ofret. Denne kendsgerning viser, at de syv basuners dom falder over jordens indbyggere som et svar på Guds folks bønner, og Gud vil på sit eget tidspunkt gribe ind på deres vegne.

Basunernes betydning

Åbenbaringsbogen beskriver Guds indgriben på sit folks vegne med billedet af basuner. På Det Gamle Testaments tid var basuner en vigtig del af dagligdagen (se 4 Mos 10,8-10 og 2 Krøn 13,14-15). Lyden mindede folket om tilbedelsen i templet; de lød under krig, ved høsttid og under religiøse fester. At blæse i basuner gik hånd i hånd med bøn. Under gudstjenester i templet og under festerne skulle basunerne "minde" Gud om hans pagt med folket. De skulle også minde folket om at være rede til "Herrens dag" (Joel 2,1). Under krig gav basunlyden information og advarsler og kaldte på Gud om at frelse sit folk.

Åb 8,13;
9,4.20-21

Hvem bliver ramt af dommen under de syv basuner?

Mens seglene først og fremmest har at gøre med dem, der beken-der sig til at være Guds folk, indvarsler basunerne dom over jordens indbyggere (Åb 8,13) og advarer mennesker for at bringe dem til omvendelse, inden det er for sent.

De syv basuner dækker begivenhedernes gang fra Johannes' tid til afslutningen af jordens historie (Åb 11,15-18). De lyder, mens forbøn finder sted i himlen (Åb 8,3-6), og evangeliet bliver forkyndt på jorden (Åb 10,8-11,14). Dommen under basunerne er kun delvis; den udøves kun over en tredjedel af skaberværket. Den syvende basun bekendtgør, at timen er kommet, hvor Gud indtager sin retmæssige stilling som verdenshersker. De syv basuner falder nogenlunde sammen med de tidsperioder, der dækkes af de syv menigheder og de syv segl:

- a. De to første indvarsler dom over de nationer, der korsfæstede Jesus og forfulgte den tidlige kirke: Jerusalem og Romerriget.
- b. Den tredje og fjerde basun beskriver himlens dom over frafaldet i den kristne kirke i middelalderen.
- c. Den femte og sjette basun beskriver de krigende fløje i den religiøse verden i senmiddelalderen og efter reformationen. Disse perioder kendetegnes ved en tiltagende dæmonisk aktivitet, som til sidst drager verden ind i slaget ved Harmagedon.

Til at
tænke over

Jordens historie er fuld af blod, smerte og sorg. Kontrasten til Jesu løfter om fremtiden slående!

En engel med en åben bogrulle

Åb 10,1-4

Den sjette basun bringer os til endens tid. Hvad bliver Guds folk kaldet til på dette tidspunkt? Før den syvende basun lyder, er der en pause, hvor det forklares, hvilken opgave Guds folk har til sidst. Hvad sker der her?

"Den mægtige engel, som instruerede Johannes, var ingen ringere end Jesus Kristus" (Ellen White Comments, *The SDA Bible Commentary*, 7. bind, s. 971). Han stiller sine fødder på havet og på land. Det indikerer hans universelle herredømme og at det, han skal til at forkynde, har betydning for hele verden. Han råber med en røst, der lyder som en løves brølen. Det symboliserer Guds stemme (se Hos 11,10; Åb 5,5).

Johannes får ikke lov til at nedskrive, hvad de syv tordener sagde. Gud har ikke åbenbaret hele fremtiden for os.

Åb 10,5-7
Dan 12,6-7

Sammenlign de to tekster. Hvilke ord og udtryk er fælles?

Når englen siger, at "tiden er ude" (Åb 10,6) viser det græske ord *kronos*, at han taler om en tidsperiode. I Dan 12,6-7 siger en engel, at forfølgelsen af de hellige vil vare én tid, to tider og en halv tid, eller 1260 år. Adventister forstår denne periode som 538-1798 e.Kr., hvor bibeltro kristne blev forfulgt af pavedømmet (sml. med Dan 7,25). Siden en profetisk "dag" både i Daniels Bog og Åbenbaringsbogen symboliserer et år (4 Mos 14,34; Ez 4,6), svarer 360 "dage" til 360 år, og tre og en halv tid (eller "år") til 1.260 "dage" eller år. Efter denne tidsperiode ville enden komme.

Udtalelsen om, at tiden er ude, henviser til tidsprofetierne i Daniels Bog, især de 2300 dage i Dan 8,14 (457 f.Kr. – 1844 e.Kr.). Ellen White skriver: "Denne tid, som englen med alvorlig stemme udtaler, er ... profetisk tid, som skulle komme forud for Herrens komme. Det betyder, at folk ikke vil få et andet budskab om en bestemt tidsperiode. Efter denne periode, som rækker fra 1842 til 1844, kan man ikke finde en bestemt profetisk tidsperiode. Den længste beregning når frem til efteråret 1844" (Ellen White Comments, *The SDA Bible Commentary*, 7. bind s. 971).

Til at
tænke over

Hvad siger ovenstående citat fra Ellen White om, at vi må undgå enhver fremtidig tidsangivelse?

Bogrullen spises

Åb 10,8-11

Billedet med at spise beskriver indtagelsen af et budskab fra Gud, så det kan forkyndes for folket (se Ez 2,8-3,11; Jer 15,16). Når budskabet modtages, er det gode nyheder; men når det forkyndes, kan det føre til bitterhed, hvis det ikke modtages, men bliver afvist af mange.

Johannes' bittersøde erfaring ved at spise bogrullen (Daniels Bog) hænger sammen med, at seglene bliver brudt på Daniels endtidsprofetier. Johannes repræsenterer menighedens rest, som skal forkynde det evige evangelium (se Åb 14,6-7) ved afslutningen af de 1260 dage (Dan 7,25).

Sammenhængen antyder, at Johannes' syn peger på en anden bittersød erfaring ved afslutningen af den profetiske periode på 2300 år. Da milleristerne troede, at Kristus ville komme igen i 1844, var budskabet sødt for dem. Men da Kristus ikke kom som forventet, oplevede de en bitter skuffelse. Johannes' befaling om igen at skulle profetere for verden, peger på de sabbatsholdende kristne, som blev kaldt til at forkynde budskabet om Jesu genkomst i forbindelse med Daniels og Åbenbaringsens profetier.

Åb 11,1-2

Hvad får Johannes befaling om at gøre?

Dette afsnit er en fortsættelse af scenen i kapitel 10. Johannes fik befaling om at måle templet, alteret og dem, der tilbeder der. Begrebet om at måle templet i Bibelen er en symbolsk henvisning til dom (se Matt 7,2). Det tempel, som skulle måles, er det himmelske tempel, hvor Jesus gør tjeneste for os. Henvisningen til både templet, alteret og de tilbedende peger på Forsoningsdagen (se 3 Mos 16-16-19). Forsoningsdagen var en dag for "måling", idet Gud dømte sit folks synder. Åb 11,1 henviser altså til den dom, der finder sted før Jesu genkomst. Denne dom omfatter udelukkende Guds folk – de, som tilbeder i templet.

Åb 11,1 viser, at den himmelske helligdom står i centrum i den sidste forkyndelse af evangeliet. Begivenhederne i helligdommen indbefatter retfærdiggørelsen af Guds karakter. De åbenbarer evangeliets vidtrækkende dimensioner og understreger, at Kristi forsoningstjeneste og hans retfærdighed er menneskers eneste vej til frelse.

På forsoningsdagen fjernede blodet folkets synd (se 3 Mos 16). Hvordan er det med til at give os en positiv opfattelse af dommens dag? Hvorfor er det vigtigt at holde fast ved, at dommen er en god nyhed?

Til at tænke over

De to vidner

Åb 11,3-6
Zak 4,2-3. 11-14

På hvilken måde minder de to vidner om Zerubbabel og Josva i deres kongelige og ypperstepræstelige roller?

Tanken om to vidner kommer fra det jødiske retssystem, som krævede mindst to vidner til at stadfæste, at noget var sandt (Joh 8,17). De to vidner repræsenterer Bibelen, både Det Gamle og Det Nye Testamente. De to kan ikke adskilles. Guds folk er kaldt til at forkynde hele Bibelens budskab for verden – "alt, hvad der er Guds vilje" (ApG 20,27).

Det siges om vidnerne i Åb 11, at de profeterer i tolv hundrede og tres dage (538-1798 e.Kr.), iklædt sæk. Sæk er en sørgeklædning (1 Mos 37,34), og det henviser til en vanskelig periode, hvor Bibelens sandheder var begravet og overskygget af menneskelige traditioner.

Åb 11,7-13

Beskriv med dine egne ord, hvad der skete med de to vidner ved afslutningen af de 1260 profetiske dage/år.

Dyret, som dræber de to vidner, stiger op af afgrunden, fra selve Satans bolig. Drabet på vidnerne henviser historisk til det ateistiske angreb på Bibelen og afskaffelsen af religion i forbindelse med den franske revolution. Det anti-religiøse system, som blev oprettet i Frankrig, indbefattede Sodomias moralske forfald, Egyptens ateistiske arrogance og Jerusalemets oprørstrang. Det, der skete for Jesus i Jerusalem, sker nu med Bibelen under dette anti-religiøse system.

Vidnernes opstandelse henviser til den store vækkelse og interesse i Bibelen efter den franske revolution, som resulterede i adventbevægelsens fremkomst med dens genoplivelse af bibelsk sandhed, og i oprettelsen af bibelselskaber, der havde som mål at sprede Bibelen.

Lige før enden vil verden opleve en sidste verdensomspændende forkyndelse af Bibelen (Åb 18,1-4). Dette sidste budskab vil provokere til modstand, som styrkes af dæmoniske grupper, der udfører mirakler for at forføre verden og lokke mennesker til at tilbede dyret i en afsluttende kamp mod Guds trofaste vidner (se Åb 16,13-16; 14,12).

Til videre studium

Den syvende basun (Åb 11,15-18) signalerer afslutningen på Jordens historie. Timen er kommet, hvor Gud skal åbenbare sin magt og sit herredømme. Planeten, som har været under Satans herredømme i tusinder af år, skal vende tilbage under Guds herredømme. Efter Jesu død på korset og himmelfart blev Kristus udråbt som jordens retmæssige hersker (Åb 12,10-11). Satan bliver ved med at forårsage så meget ødelæggelse, han kan; for han ved, at hans tid er kort (Åb 12,12).

Den syvende basun giver en oversigt over resten af bogen:

(1) Folkeslagene rasede: Åb 12-14 beskriver Satan fuld af vrede (Åb 12,17), som sammen med sine to allierede – dyret fra havet og dyret fra jorden – forbereder jordens folkeslag til krig mod Guds folk.

(2) Din vrede er kommet: Gud svarer på folkeslagenes raseri med de syv sidste plager, der omtales som Guds vrede (se Åb 15,1).

(3) Den time, da de døde skal dømmes, beskrives i Åb 20,11-15.

(4) Og give løn til Guds tjenere beskrives i Åb 21-22.

(5) Ødelægge dem, der ødelægger jorden: Åb 19,2 siger, at Babylon i endetiden bliver dømt, fordi den fordærvede verden. Tilintetgørelsen af Satan, hans hær og hans to allierede er den allersidste handling i den store strids drama (Åb 19,11-20,15).

Spørgsmål til
drøftelse

- 1. Fra tid til anden oplever vi, at forkyndelsen af evangeliet kan være bitter erfaring (Åb 10,10); vores ord kan blive afvist, latterliggjort og vi selv kan blive afvist og hånet. Hvilke bibelske personer kan du komme i tanker om, som blev udsat for sådanne prøvelser, og hvad kan vi lære af deres erfaringer?**
- 2. Tænk over følgende udtalelse: "Igen og igen er jeg blevet advaret med hensyn til at fastsætte tidspunkter. Der vil aldrig igen blive et budskab til Guds folk, som er baseret på tid. Vi får ikke det bestemte tidspunkt at vide hverken for udgydelsen af Helligånden eller for Jesu genkomst" (Ellen White, *Selected Messages*, 1. bind s. 188). Hvilke problemer ligger der i at opstille detaljerede profetiske oversigter over de sidste begivenheder?**

Aktiviteter og dialog

Guds Ord

- Ifølge den danske oversættelse af første sætning i Åb 8,5 er det ilden, ikke røgelseskarret, som kastes på jorden: "Og englen tog røgelseskarret og fyldte det med ilden fra alteret og hældte den ud over jorden." Det bekræftes af de efterfølgende basuner.
 - Prøv at se, hvor "ild" er omtalt, direkte eller indirekte, i basunerne (8,7.8.10;9,2.17)
- "Ild" anvendes ofte symbolsk i Skriften om en renselses- eller lutningsproces
 - Læs fx Es 10,16-20; 3,10-14; 48,10; Ez 22,19-22; Zak 13,8-9.

Personligt kristenliv

- Har du oplevet perioder i dit liv, hvor du føler, at du har måttet "gå igennem ild"? Er du i dag i stand til at se tilbage og vidne om, at Gud også i den periode hørte dine bønner og har givet dig en større indsigt i livet eller større åndelige værdier?
 - Del evt. din erfaring med klassen.

Uddybende spørgsmål

- Hvorfor udsættes mennesker for prøvelser? Hvorfor udsættes specielt kristne eller gode mennesker for vanskelige kår? Ville det ikke være rimeligt, om vi havde det lidt bedre end de ugudelige?

Forstå det bedre

- Åb 8,2-6 danner en enkel og smuk litterær struktur, kaldt en *kiasme* efter det græske bogstav khi:
 - A 8,2: syv engle med syv basuner
 - B 8,3: en engel med et røgelseskar
 - C 8,4: røgelsen og de helliges bønner stiger op til Gud
 - B' 8,5 en engel med et røgelseskar
 - A' 8,6 syv engle med syv basuner
- Det centrale vers er altså 8,4, som forklarer, at røgelsen symboliserer Guds folks bønner. Med andre ord understreger synet hermed, at også i den forfærdelige tid, som basunerne dækker, vil de helliges bønner nå helt op til Guds trone.

Baggrund

- De syv basuner og de begivenheder, der beskrives, når de lyder, hører til et af Åbenbaringsbogens, ja, måske hele Bibelens vanskeligste afsnit. Det betyder, at der gennem tiden er givet mange fortolkninger. Syvendedags Adventistkirken har haft nogle traditionelle fortolkninger, som har været mere udbredte end andre; men

hverken Ellen White eller kirken selv er dogmatisk mht. meningen med basunerne. Nogle få afgørende hovedpunkter i kirkens generelle syn på basunerne kan opsummeres således:

- De syv basuner dækker perioder, der mest naturligt ses som historisk parallelle med de syv menigheder og de syv segl. Rekapitulationen af kirkens historie fra forskellige synsvinkler svarer til synerne i Daniels Bog, som også på god hebraisk vis er parallelle.
- Begivenhederne under basunerne foregår altså, mens der endnu er nådetid. Først med udgydelsen af de syv plager, som er en slags gengældelse for basunerne, er nådetiden ophørt.
- Indtil den sidste og syvende basun tager begivenhederne udgangspunkt i den hellige afdeling af den himmelske helligdom (se 8,3 og 9,13, guldalteret). Når den syvende basun lyder, ser vi ind i det Allerhelligste, og den store forsoningsdag begynder (11,19).

Noter
